

KATSAUKSIA

“Kansan hetki on tullut”

(True translation filed with the post-master at Fitchburg, Mass., as required by the act of Oct. 6, 1917).

Kun Saksan imperialistit olivat pakotetut vapauttamaan köyhälistön esitaistelijan Karl Liebknechtin, niin hyvällä syyllä Liebknecht ensimmäisessä puheessaan saattoi lausua: “Nyt on kansan hetki tullut”.

Ja se hetki tulikin pikemmin kuin voitiin odottaakaan. Toinen toisensa perästä oli Saksan keisariuden ja imperialistien edustajien luovuttava vallastaan. Vallankumous pyyhkäsi yli maan kuin kulkovaakea. Ja kaikki sujui niin täsmällisesti, varmasti ja nopeasti. Kansa oli varustautunut hetkeään varten, sillä olihan “venäläinen alkanut...”, kuten Lenin niin kaukonäköisesti eräässä Säkenissä aikaisemmin julaistussa puheessaan osotti.

Niin, venäläinen alkoi... ja nyt Saksassa jatketaan. Tähänmennessä Saksasta saapuneet tiedot ovat olleet varsin niukkoja ja ristiriitaisia vallankumouksen nykyiseen suuntaan nähden. Pääpiirteenä kuitenkin näkee selvästi sen, että yhdeltä puolen työväestö haluaa vallankumouksen johtaa työläisten tasavallan luomiseksi, suorittaa Saksassa ei ainoastaan poliittisen vallankumouksen, vaan yhteiskunnallisenkin, köyhälistön diktatuurin kautta. Toinen suunta taas ajaa takaa jonkinlaista perustuslakikonventionia, ja siten antaa asioitten hiljalleen kehittyä.

N. s. hallitus-sosialistit, kuten Scheideinan, Ebert, y. m. ovat tällä jälkimäisellä kannalla. He luottavat jonkinlaiseen kansanvalta-käsitteeseen, huomaamatta sitä, että heidän sovittava menettelynsä voi koitua turmioksi. Heidän hallituksessaan on edelleenkin vanhan keisarillisen hallituksen edustajia, sotaväen ylipäällikköinä on yhä vielä ent. keisarillisia kenraaleja jne. Asian näinollossa on

taantumuksellisilla kokolailla vapaat kädet salaiseen vastavallankumoukselliseen vehkeilyyn, jota on osaksi ilmaantunutkin.

Sensijaan Saksan kansainvälinen sosialistiryhmä, n. s. Spartacusryhmä, jota johtaa Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg, y. m., vaatii selvää luokkapoliittikkaa, joka ei voi eksyttää ja harhaanjohtaa joukkoja. He jatkuvasti selittävät mitä vaaroja on olemassa kun tällaisella hetkellä kompromiseerataan porvariston kanssa ja luotetaan ‘kansanvaltaan’. Ja syyttä he eivät toista kantaa ole omaksuneetkaan n. s. hallitussosialisteihin nähden. Mainittakoon yhdeksikin esimerkiksi se, että Berliinin Tageblattin, vanhoillisen porvarilehden, toimittaja Wolf, on muodostanut “kansanvalta” puolueen, jonka ohjelmassa on m. m. se, että kannatetaan sosialistista tasavaltaa! Scheidemannin ryhmälle annetaan täysi tunnustus ja kannatus. Niin vallankumousaikana porvaristo pakon edessä tulee mukaan ja näyttää radikaalista naamaa. Mutta jokaista hetkeä he koittavat käyttää hyväkseen, päästäksensä jälleen täydellisesti ent. luokkasemaansa. Nytkin he ovat “vallankumouksellisia” ja scheidemannilaiset “kansanvaltaisen” menettelyn nimesä luottavat heihin ja antavat olla heidän mukana luomassa “sosialistista tasavaltaa.”

Jos mikään, niin juuri tällainen on omiaan sekottamaan joukkojen selvänäköisyyttä ja senkautta heikentämään heidän voimansa. Tätä porvaristo juuri haluaakin. Toiselta puolen liebknechtiläiset vrtivat heti alusta lähtien valtaa työläisten käsiin ja köyhälistön diktaturia siksi kunnes epäjärjestys on poistettu ja olosuhteet muokattu kypsiksi todellakin sosialistiselle tasavallalle.

Italian sosialistipuolueen kongressi

Italian sosialistipuolue on jatkuvasti säilyttänyt vallankumouksellisen ja kansainvälisen asemansa Europan sodan alettua. Se otti osaa Zimmerwaldin ja Kienthalin konferensseihin ja yleensä liittoutui kansainvälisen sosialistiliikkeen vasemmistoainekseen.

Puolueen sisäiset voimasuhteet tulivat näkyviin viimeisessä kansalliskongressissa, mikä pidettiin suljettujen ovien takana Roomassa syyskuun 2—5 päivinä. Puolueen voimasuhteet osottivat, että puolueen n. s. oikeistokin oli paljoo radikaalimpi kuin Ranskan vähemmistö, jonka etunäissä on Longuet. Kongressissa pääsi voitolle äärimmäinen vasemmistö, vallankumouksellisin aines. Tämän ryhmän päätöslauselma sai 14,015 ääntä, oikeiston päätöslauselma 2,505 ja keskustan 2,507. Sekä vähemmistön että enemmistön päätöslauselmat olivat sisällöltään samantuntuoisia, paitsi siinä suhteessa, että ensinmalnitussa ei esitetty puolue-rangaistusmääritelmiä niiden sosialististen valtiopäivämiesten suhteen, jotka olivat poikenneet puolueen päätöksistä. Enemmistön päätöslauselmassa kannatetaan puoluetoimikunnan toimintaa, mutta valitetaan sitä suurta kärsivällisyyttä, jota on oso-

tettu erinäisiä ryhmiä ja henkilöitä kohtaan puolueen yhtenäisyyden säilyttämistarkoituksessa.

Puolueen virallista äänenkannattajaa, Avantia, joka ilmestyy paitsi Milanossa, nyt myöskin päivälehtenä Roomassa ja Turinissa ja joka koko sodan ajan säilytti vallankumouksellisen internationalistisen politiikan nyt vankilassa istuvan tov. Serattin toimittamana, kiitettiin hyväksytyssä päätöslauselmassa. Erikoisesti kiitettiin lehteä siitä, että se oli "antanut varoituksen toimimisesta yhdessä porvareitten kanssa. "Puolueen parlamenttiryhmää voimakkaasti arvosteltiin sen johdosta, ettei se ollut paljoo voimakkaammin tuonut kuuluville puolueen kansainvälistä kantaa kuten puolueen aikaisemmat kongressit Regio-Emiliassa ja Anconiassa olivat määränneet.

Taatakseen sen, että yksityiset puoluejäseneet parlamentissa täydellisesti noudattavat puoluepäätöksiä, päätöslauselmassa annettiin puoluetoimikunnalle oikeus erottaa sellaiset jäsenet, jotka eivät toimi puolueen päätösten mukaisesti tai jotka ryhtyvät tekoihin, joita puolue vastustaa. Puolueen jäsenistöllä on kuitenkin oikeus ottaa erottamisasia yleisäänestyksellä päätettäväksi.

Ranskan sosialistit vaativat kansan yleisäänestystä

Ranskan parlamentin sosialistiryhmän ilmoitetaan tehneen vaatimuksen kansan yleisäänestymisen toimittamisesta niiden kysymysten ratkaisemiseksi, jotka johtuvat sotaliikkeiden päättymisestä. Sosialistit myöskin vaativat, että maan asioitten hoitoa ei enää saa suorittaa sotilaslakien alaisena, että teollinen uudelleenrakentaminen otetaan neuvoteltavaksi työväenjärjestöjen kanssa ja että

rauhankonferenssiin tulee myöskin työläisten edustajia. Samassa päätöslauselmassa esitetään myös kansainvälisen sosialistikongressin pitämistä samaan aikaan kuin rauhankonferenssikin. Marraskuun 22 päivänä Ranskan pääministeri, vastatessaan sosialistien lähetystölle, ilmoitti alitaneensa kysymyksen työläisten edustus-oikeudesta ministeristölle ja toisten liittolaismaitten hallituksille.

Venäjä ja tshekkoslovakit

Newyorkilainen "Nation" julkaisu kertoo:

"Marraskuun 3 päivän Tukholman sähkösanoma ilmottaa Wiener Journalin mukaan, että Venäjän ulkomaaministeri Tshitsherin oli lähettänyt sähkösanoman Praagissa olevalle tshekkoslovakien väliaikaiselle hallitukselle tarjoutuen antamaan Venäjällä oleville tshekkoslovaakeille pääsyn kotimaahansa, jos he luopuvat aseistaan ja samalla Venäjän neuvostohallitus takaa heille turvallisen matkan. Tästä asiasta antaa marraskuun 1 päivänä Venäjältä lähetetty langaton sähkösanoma lisätietoja. Tämä lausunto on hyvä esimerkki Venäjän virallisista asiakirjoista joita Englannin hallitus usein toimittaa lehdistölle ja joita julaistaan johtavissa lehdissä. Se kuuluu:

"Venäjän työläisten ja talonpoikain neuvostojen hallitus, joka edustaa Venäjän työtätekevän kansan laajoja joukkoja ja joka kaikessa toiminnassaan on aina ilmoitunut sen, että se puolustaa työväenluokkien etuja, tämä Venäjän hallitus selittää vakavasti tshekkoslovakien väliaikaiselle hallitukselle, että koskaan se ei ole ajatellutkaan sitä, että tshekkoslovakit, jotka saivat turvapaikan Venäjällä, luovutettaisiin takasin Itävalta-Unkarille. Tämä on kaikkea perää vailla oleva syytös, jonka ovat tehneet vastavallankumoukselliset panettelijat. Tämän vuoden alussa neuvostojen hallitus sopi Ranskan ja Englannin hallituksien kanssa siitä, että tshekkoslovakit saivat luvan lähteä Venäjältä Ranskaan; mutta kuukausi kului toisen perästä ja Ranska, lupauksistaan huolimatta, ei toimittanut laivoja tshekkoslovakien kuljettamiseksi. Sillävälin Ranskan ja Englannin kapitalististen hal-

litusten agentit johtivat tshekkoslovakit harhaan ja saattoivat heidät vastavallankumouksellisen vaikutuksen alaiseksi. Heidän päälliköikseen asetettiin venäläisiä taantumuksellisia, vanhan tsaarihallituksen häpeällisiä agenteja. Kaikki toimenpiteet, joihin neuvostojen hallitus oli pakotettu ryhtymään tshekkoslovaakeja vastaan, olivat laillisia puolustustoimenpiteitä sitä vallankumouksellista liikettä vastaan, jonka tarkoituksena oli kukistaa kansan hallitus Venäjällä. Ne monet voitot, joita vallankumouksellisten työläisten ja talonpoikien puranan armeija on saanut tshekkoslovakien ja valkokaartilaisien joukoista todistaa, että tshekkoslovakien joukot ovat voimattomia kukistamaan Venäjän työläisten ja talonpoikien vallankumouksellista hallitusta. Neuvostojen hallituksella, huolimatta joukkojensa voitoista, ei ole muuta halua kuin saada loppumaan tämä hyödytön verenvuodatus, ja selittää tshekkoslovakien väliaikaiselle hallitukselle, että se on valmis antamaan tshekkoslovakien kulkea kotimaahansa Venäjän kautta niin pian kuin he ovat luopuneet aseistaan ja antaa heille riittäviä takeita heidän turvalliseen matkustamiseensa. Neuvostojen hallitus haluaa päästä suoranaiseen neuvotteluun tshekkoslovakien väliaikaisen hallituksen kanssa, tarkoituksella laatia ehdot niitten tshekkoslovakien kotiinlähtemiseksi, jotka haluavat lähteä sille alueelle, joka on nyt Praagissa olevan tshekkoslovakien väliaikaisen hallituksen hallinnon alaisena. Neuvostojen hallitus on kiitollinen jos tshekkoslovakien hallitus vastaa.

Tshitsherin. Kansan komisari ulkomaan-asioita varten. Moskova, lokak. 31 p. 1918."

"Bartholemuksen yö Venäjällä"

Newyorkilainen porvarillis-vapaa mielinen "Nation" julkaisu lausuu toimussivullaan seuraavaa:

Usean viikon ajan Amerikan yleisöä pidettiin kiihotustilassa tiedonannolla, että Venäjällä tullaan toi-

meenpanemaan "yläluokkalaisten yleinen joukkomurhaaminen" marraskuun 10 päivänä. "Siitä tulee toinen Bartholemuksen yö", kertoivat sähkösanomat; ja onnettoman Venäjän viattoman porvariston sanottiin olevan sanoinkuvaamattoman kauhun vallassa. Kauhea tapahtuma kerrottiin ennakoita ja siitä kirjoitettiin toimituskirjoituksia ja kaikki kerrottiin jo tapahtuneeksi asiaksi paitsi yksityiskohtaisia selostuksia mestauksesta, vaikka määräpäivä ei ollut vielä edes saapunutkaan. Marraskuun 7 päivänä ilmoitettiin, että Washingtonissa oleva "Venäjän lähettiläs" oli kääntynyt valtiovariston puoleen ehdottaen että "bolshevikit ja Saksa agentit pidetään persoonallisesti vastuunalaisina kansainvälisen oikeuden edessä". Marraskuun 11 päivänä, päivä jälkeen tämän "joukkomurhaamisen", yhdessä New Yorkin lehdessä,

Worldissa, oli mitätön uutispätkä, jonka otsikkona oli "uhkaukset joukkomurhaamisesta näyttävät olleen valhetta". Bartholemuksen yö nähtävästi kului suuremmitta tapahtumitta, ja bolshevikien ainoa työ, joka sinä päivänä tapahtui, oli yleinen määräys! jonka perusteella annettiin yleinen anteeksianto kaikille vangituille, joiden epäiltiin olleen osallisina salaliittoutumiseen neuvostoja vastaan, paitsi niille, joiden pidättäminen katsottiin välttämättömäksi takeeksi niitten bolshevikien turvallisuudesta, jotka olivat joutuneet vihollisen vangiksi." Eikä yksikään toinen sanomalehti julaissut tätä uutista. Kun kerran joukkomurhaaminen oli kerrottu, niin olisihan näyttänyt epäjohdonmukaiselta saattaa kuolleet jälleen elämään, samoin kuin olisi heikennetty suurella asiakirjapaljoudella käytyä juttua bolshevikejä vastaan."

Ukrainan diktatorin kukistus

Porvarillis-vapaamielinen "New Republic" julkaisu kirjottaa:

"Skoropadski (Ukrainan taantumuksellinen diktatori) ei ollut meidän ystävämme. Me emme ole unohtaneet sitä rikosta, jonka hän teki, turvaantuessaan Saksan aseisiin Radan ja hallituksen kukistamiseksi, joka hallitus näyttää olleen saksalaismielinen, mutta ei riittävästi saksalaismielinen tyydyttämään hyökkääjiä. Skoropadski todella näytti pitäneen Ukrainassa yllä järjestyksen tapaista ja ehkäsi bolshevikismin maahan saapumisen. Ei ainoastaan teoreettinen taantumuksellisuus ollut vaikuttamassa siihen, että hän vastusti suur-Venäjän bolshevikejä. Hän omisti suuria maatiloja, joita hän ei

aikouut luovuttaa maalaisköyhälistölle. Tämän hänen jäykän vanhoillisuutensa takia, länsimaitten virallinen sanomalehdistö viimeaikoihin saakka antoi hänelle anteeksi hänen petoksensa liittolaisten asiaa kohtaan, aivan samoin kuin Suomen valkokaartilaiden saksalaismielisyyttä katsotaan sivuolkain. Mutta nyt kun Denikine, jonka sanotaan olevan Aleksieffin luutnantin, on kukistanut Skoropadskin, niin länsimaitten sanomalehdistö ei ainoastaan taputtele käsiään, vaan kuvaa tapahtuman "Ukrainan bolshevikihallituksen kukistumiseksi." Amerikan yleisö on tullut niin täydellisesti totutettua valheellisuuksiin Venäjää kohtaan, että se nielasee tämänkin."

